

modsatte sig, at man paa dansk Grund gennemfører en Foranstaltning, som enten er gennemført eller efterhaanden vil blive gennemført ogsaa i andre Lande.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at han frygtede for, at Lovforslaget vilde komme til at virke i modsat Retning af, hvad der var tilsigtet. Jeg ved ikke, hvorpaa han støtter en saadan Formodning. Naar det ærede Medlem dernæst siger, at vi her i Danmark er videst fremme med Hensyn til Lønarbejdernes hele Stilling, ja, saa tør jeg ikke benægte, at Lønarbejderne herhjemme er naaet vidt i Retning af lovordnede Forhold, men jeg ser heller ikke, at det ærede Medlem med nogen Grund kan have noget derimod — han har jo ikke personlig bidraget til, at de har opnaaet denne efter hans Mening gode Stilling. Paa den anden Side synes jeg, det er for galt, at det ærede Medlem saa vil lægge Sten i Vejen for en Fæstnelse af de sunde og gode Forhold, som Arbejderne ved egne Anstregelser har skaffet sig i Tidens Løb.

Endelig skal jeg bemærke overfor det ærede Medlem, at det, der fortrinsvis vil blive reguleret ved denne Lov, netop er alle de mindre Virksomheder, der falder udenfor Fabriklovens Rammer, og hvis Arbejdere ikke bør være stillet anderledes end andre Virksomheders. Der er jo ikke her Tale om — saa vidt jeg da har forstaaet det — et Paabud om, at disse Virksomheder skal holde lukket en bestemt Dag, men der er Tale om, at de, saaledes som det jo oven i Købet er indstiftet gennem den hellige Skrift, bør have et ugentligt Fridøgn. Det forekommer mig besynderligt, at det ærede Medlem og det Parti, han tilhører, mener det forsvarligt at gaa imod, hvad det ærede Medlem selv erkender er indstiftet ved Overenskomst eller paa anden Maade for talrige Virksomheder — det vil han altsaa modsætte sig for de Virksomheder, som af mere eller mindre tilfældige Aarsager falder udenfor den gældende Fabriklovgivning.

Med Hensyn til de Bemærkninger, der er gjort dels i Betænkningen, dels her i Salen af det ærede Medlem Hr. Drachmann, skal jeg blot sige, at naar det ærede Medlem beklager sig over, at man ikke har villet spørge i Arbejdsbureauet, om den konservative Betragtningssmaade vilde holde Stik — den, der gaar ud paa, at man kan ratificere Konventionen uden at knytte Lovbestemmelser dertil —, saa ved det ærede Medlem formentlig, at Grunden til, at dette Spørgsmaal ikke er afgaaet, bl. a. er den, at det fremkom saa sent, at man ansaa

have til Hensigt at hindre Sagens Gennemførelse. Der er jo imidlertid givet Svar af dem, der i Ministeriet har haft med denne Sag at gøre, med Hensyn til den Opfattelse, der i saa Henseende maa herske. Det ærede Medlem har faaet Svar fra Ministeriet, og Ministeriet er jo det ansvarlige Organ, som man her maa holde sig til.

Jeg synes, det er et uhyre spinkelt Grundlag, det ærede Medlem argumenterer ud fra, naar han sluttelig vil gaa imod det foreliggende Lovforslag. Jeg kan jo kun beklage, at det sker, thi jeg forstaaer det saaledes, at det, det ærede Medlem vil, ikke er at skabe Mulighed for Undtagelser, men i Virkeligheden er at gøre det, der burde være Undtagelser, til Hovedregel; og det kan fornuftigvis ikke finde Tilslutning, hverken fra Ministeriet eller fra dem, der i første Linie er interesserede i denne Sag.

Jeg maa derfor takke dem, der har ydet deres Tilslutning til Sagen, og anbefale, at man giver Tilslutning til den Flertalsopfattelse, som her er kommet til Orde.

Knud Kristensen: Den højtærede Erhvervsminister kunde ikke rigtig forstaa min Tankegang, naar jeg gik mod Lovforslaget, skønt jeg havde udtalt, at Hensigten vel maatte være større Ensartethed. Jeg beklager, at Ministeren ikke kan forstaa denne Tankegang. Naar et af de Lande, der er længst fremme, yderligere gaar frem, saa fremmer dette ikke Ensartetheden, tværtimod, saa fremmer det Uensartethed. Den højtærede Minister sagde nu, at de her omtalte Bestemmelser var gennemført eller vilde blive gennemført. Der er ikke mange Steder, hvor de er gennemført, i hvert Fald ikke i Praksis; hvor mange Steder de vil blive gennemført, er et Fremtidsspørgsmaal, som jeg ikke skal indlade mig paa nogen Diskussion om, men det er vist ikke af Vejen ogsaa her at gaa efter den gamle Regel: ikke at tage Hatten af, før man ser Manden.

Det, som her i Realiteten vil ske, er efter min Opfattelse ikke, at der bliver gennemført længere Hviletider, men det er, at man forhindrer de mindre Virksomheder i at lægge Hviletiderne paa de Tider, som passer Virksomhederne bedst. Det er rigtigt, at der i Lovforslaget ikke absolut er lovfæstet en bestemt Dag, men det er lovfæstet, at der skal være 24 Timer ud i een Køre. Jeg tør hævde, at der er mange Virksomheder, for Resten ogsaa mange Arbejdere, der fremfor at faa en lang Hviletid paa een Gang maaske hellere vil have Frihed paa Gange 6 Timer. Men ved disse Lovbe-